

*Hoofdstuk 1 :
Charlotte-de-stomme-gans
en Thomas-de-donkere-
bad-boy*

Woensdag 27 februari, 21.45 u

Liefste dagboek,

Jij bent het geschenk dat mijn ouders me gegeven hebben voor mijn 13de verjaardag. Hoewel papa zijn best deed, zag ik dat hij zenuwachtig was toen hij zijn hand op mijn schouders legde en me diep in de ogen aankeek.

Mijn vader: Nu je een 'teen'^[w] bent, weten je moeder en ik dat je hierin een heleboel zaken zal schrijven.

Ik: Hum? Een "teen"?

Mijn vader (kraamde wat Engels uit, zoals alleen hij het kan): Wel. *You are thirteen years old!*

Ik (fronste mijn wenkbrauwen): Hum. Ik weet echt niet wat jullie bedoelen.

Mijn moeder (rolde met haar ogen): Je vader probeert gewoon te zeggen dat je officieel een puber bent, omdat je leeftijd het achtervoegsel 'teen' bevat.

Ik: Ah, oké. En wat is het verband met het dagboek?

Mijn moeder: We dachten dat je in het middelbaar een heleboel dingen beleeft die je met ons niet wil delen...

Ik: Inderdaad. Daarom heb ik Léa.

Mijn vader: Ik weet zeker dat je een aantal zaken zelfs niet wil vertellen aan je *BFF*^[w].

Ik: Hum. Wat gebeurt er met jou, papa? Heb je beslist om je zondags Engels tevoorschijn te halen?

Mijn vader: *Yes, my dear.* Hoe vind je mijn accent?

Ik (lachte): Ik hoop dat het niet via de genen doorgegeven wordt. En bovendien, vertel ik *alles* aan Léa!

Mijn moeder: Misschien verandert dat met de leeftijd!

Ik beet op mijn lip. Léa Olivier is mijn beste vriendin sinds ik acht ben. Ik heb haar altijd beschouwd als mijn zusje, en ik kan me moeilijk voorstellen dat ik haar mijn geheimpjes niet meer zou vertellen. Ik keek mijn ouders aan en begreep dat ze een positieve reactie verwachtten. Hoewel ik niet op een dagboek gehoopt had als verjaardagscadeau, wilde ik hen niet kwetsen. Ik glimlachte dus en probeerde oprecht te klinken.

Ik: Dank je wel voor het dagboek. Ik ben zeker dat het nuttig zal zijn.

De dag erna heb ik thuis een feestje gebouwd met mijn vrienden. Toen Léa mij haar cadeau gaf, wist ik zeker dat ze iets gekocht had wat ik echt wilde: oortjes om muziek te beluisteren op de oude iPod van mijn vader.

Ik (omarmde haar): Dank je wel, Léa! Dat is net wat ik wilde! Hoe heb je het geraden?

Léa: Na Kerstmis heb je me verteld dat je teleurgesteld was omdat je ouders je verlanglijstje niet hadden gevolgd en ze jou een abonnement op een tijdschrift hadden gegeven.

Ik: En je wist dat nog?

Léa: Ja, hoor. De klachten van mijn beste vriendin staan altijd in mijn geheugen gegrift.

Ik: Je bent knettergek! Dat heeft je zeker een fortuin gekost!

Léa: Maak je geen zorgen: het is een cadeau van de hele familie!

Ik: Zelfs Félix?

Léa: Ja! Hij heeft ook het kaartje getekend!

Ik probeerde mijn vreugde een beetje te verstoppen. Ik ben stiekem verliefd op de broer van Léa sinds het derde jaar en flip helemaal op het idee dat hij af en toe aan mij denkt. Maar ik wil niet dat hij het weet, want ik ben zo bang dat onze vriendschap erdoor verstoord wordt. Dat is het enige geheim dat ik aan Léa nooit verklapt heb.

Voor ik's avonds naar bed ging, besloot ik om je onder mijn bed te leggen. Ik dacht bij mezelf dat wanneer mijn ouders je niet zouden zien, ze zouden denken dat ik elke dag iets schreef en dat ik je wegstopte zodat ze je niet konden vinden.

Ik was jou in feite een beetje vergeten, maar meer dan een jaar na mijn verjaardag, voelde ik plots de noodzaak om dingen te delen. Ik haalde je moeizaam onder mijn matras om te schrijven wat me dwarszat. Mijn moeder had gelijk: alles was veranderd sinds ik dertien was, en bepaalde zaken wilde ik aan Léa niet vertellen.

Achteraf gezien besef ik dat ik wat naïef was om te denken dat onze vriendschap niet kon ondermijnd worden. Ik kende een heleboel meisjes die ruzie maakten wegens een liefdesverhaal, maar begreep niet hoe een jongen invloed kon hebben op de relatie tussen twee *BFF's*.

Zo dacht ik althans, voor mijn beste vriendin verliefd werd.

Kort samengevat kickt Léa sinds de maand december op een jongen van het derde jaar. Hij heet Thomas Raby. Het is zo'n donkere *bad boy* met verwarde haren, een jeans, een zwarte T-shirt en hij ziet er wat nonchalant uit. En aangezien de meeste meisjes uit zijn jaar een boontje hadden voor hem, dacht ik echt niet dat Léa de kans zou krijgen om hem te verleiden.

Ik zeg dat niet omdat ze lelijk is. Léa is een supermooi meisje: blond haar, groene ogen, engelachtige blik. Alles wat ik niet ben! Maar in het middelbaar interesseren jongens zich zelden voor meisjes uit een lagere klas. Ik had dus nooit gedacht dat Thomas zijn oog zou laten vallen op een dom jong dingetje van die leeftijd.

Ik had het mis.

Alles begon op maandag. Ik was in de cafetaria aan het lunchen met Léa. Opeens verslikte ze zich in haar broodje.

Ik: Gaat het?

Léa (staarde naar iemand achter mij): Waarom blijft ze zo rond hem draaien als een vlieg?

Ik draaide mijn hoofd om te kijken over wie ze sprak. Toen zag ik Sarah Beaupré, een meisje dat zich echt beter voelt dan de rest en in dezelfde klas zit als Thomas. Ze zat naast hem, lachte en kletste haar dijen.

Ik: Omdat ze dom is. Maar je moet je geen zorgen maken. Ze is maar 'een' vriendin.

Léa: 'Een' vriendin? Dat dacht je! Laurie vertelde me dat Mathieu haar gezegd heeft dat Charlotte, het meisje dat haar kluisje naast dat van Sarah heeft, gehoord had dat ze een oogje had op Thomas.

Ik (haalde mijn schouders op): Het zijn maar roddels. Je moet daar niet op afgaan.

Léa: Kijk, hoe ze haar boezem vooruitsteekt. Ja hoor, spook! We weten wel dat je borstjes hebt!

Ik (lachte): Niet zo luid, straks hoort ze je!

Léa: Niet erg. Mocht ze me aanvallen, dan weet ik wel dat mijn vriendin de dobermann me zal verdedigen!

Ik: Ben ik de dobermann?

Léa: Wie anders?

Ik lachte en zag de ogen van Léa zo groot worden als schoteltjes. Toen zag ik Thomas naar ons toelopen.

Thomas (ging naast me staan, met de handen in zijn zakken): Hallo... Léa? Is dat jouw naam?

Hum? Sinds wanneer kent die kerel mijn naam?

Léa: Ja, inderdaad. Hallo, Thomas! Ik stel je mijn beste vriendin voor, Marilou.

Thomas (probeerde om te glimlachen, wat voor hem een grote inspanning betekende): Hoi, Maria-Luna.

Ik (bleef staren naar mijn broodje): Mijn naam is MA-RI-LOU.

Thomas (onbezorgd voor die grote fout): Léa, Sarah heeft me verteld dat je broer vrijdag een feestje organiseert!

Dat had Léa me drie dagen geleden aangekondigd en ik geef toe dat ik superopgewonden was bij het idee dat ik erbij mocht zijn. Al was ik niet gek genoeg om me voor te stellen dat Félix op een meisje zoals ik zou kicken, was ik toch opgewonden bij het idee dat hij met mij een *slow* zou dansen.

Léa: Ja. Mijn ouders gaan uit eten en ze laten hem het huis gedurende enkele uren.

Thomas: Cool! Ik ken hem niet zo goed, maar ik zal proberen langs te komen.

Léa: Top!

Hij liep verder naar Jean-Philippe en Sébastien, zijn twee beste vrienden, die even nonchalant en antipathiek ogen als hij.

Léa (sperde haar ogen wijd open en klapte in haar handen): *OH MY GOD*. Thomas Raby kent niet alleen mijn naam, maar hij heeft me ook aangesproken en zichzelf uitgenodigd op het feestje van vrijdag!

Ik: Rustig, Léa! Hij is de paus toch niet!

Léa: (haalde haar schouders op): Inderdaad, hij is vééééél *cuter* dan de paus!

Ik (haalde mijn schouders op): Ik begrijp niet wat je in hem ziet. Hij ziet er altijd een beetje *vedge*^[w] uit en lijkt wel een playboy.

Léa: Pfff. Je kent hem niet eens!

Ik: Ik hoef hem niet te kennen om te weten dat hij niet behoort tot het trouwe type.

Léa (zonder ook maar te letten op mijn opmerking): Ik vraag me af hoe hij mijn naam kent.

Ik: We wonen toch in een piepklein dorpje en onze school is even groot als een aquarium. Dus kent iedereen de naam van iedereen. Behalve Thomas, die zich te cool acht om te weten dat ik Marilou ben, en niet Maria-Luna.

Léa: Je moet niet boos zijn! Hij heeft je naam niet gehoord door het lawaai van de dienbladen.

Ik: Hij zou vaker onder de douche moeten staan om zijn oren uit te kuisen.

Léa (glimlachte): Onzin! Hij ruikt ZO lekker! Denk je echt dat hij vrijdag zal komen?

Ik (haalde mijn schouders op): Geen flauw idee.

Léa: Je moet me absoluut helpen om een volwassen look uit te zoeken.

Ik: Wat? Je bent pas dertien!

Léa: Bijna veertien. Maar hij is vijftien, ik wil er niet uitzien als een baby.

Ik: Je hoeft je stijl en je persoonlijkheid niet te veranderen opdat het met hem zou klikken. Blijf jezelf! Dat is belangrijk.

Léa: Makkelijk gezegd, Mevrouw Zelfzekerheid! Je weet toch dat je van duizend kilometer ver kan ruiken hoe zenuwachtig ik ben.

Ik: Misschien is zijn neus even zwaar verstopt als zijn oren en ruikt hij helemaal niets van de geur die je verspreidt.

Léa staaarde me aan.

Léa: Wat verwijt je hem?

Ik: Ik vertrouw hem niet.

Léa: Lou, ik ben ECHT verliefd op die jongen. Ik droom al maanden dat ik hem elke avond kan kussen, en het is echt nodig dat je me hierin steunt.

Toen pas begreep ik dat de dingen veranderd waren, en dat ik een inspanning moest doen om onze vriendschap

niet te verknoeien (of tenminste te doen alsof ik blij was in haar plaats).

Ik: Oké, beloofd.

Léa (stond op): Dank je wel, Lou! Nu moet ik naar mijn kluisje voor de les wiskunde, maar ik reken op jou om langs te komen na de lessen. Oké? Dan kunnen we nadenken over onze outfit voor vrijdag!

Ik: Cool. Tot straks!

Na de les ging ik met haar mee naar huis, maar het stoorde me niet om over Thomas te horen vertellen, want ik kon dat doen terwijl ik Félix bewonderde die op z'n spelconsole in de woonkamer tokkelde.

Léa (haalde een blad papier en een potlood tevoorschijn en ging aan de tafel in de eetkamer zitten): Oké, laten we een lijstje maken van alle mogelijkheden.

Ik (met een verstrooid oor): Welke mogelijkheden?

Léa: Wel, de toenaderingsmogelijkheden natuurlijk!

Félix (legde zijn joystick neer en draaide zich om): Oho, rustig, kleintje! Ik bouw zo'n feestje niet opdat je jezelf uitnodigt om met oudere jongens te flirten.

Léa: Ten eerste, ik ben je 'kleintje' niet. Het maakt me boos dat je me zo noemt. Ten tweede, je hebt al gezegd dat ik Marilou mocht uitnodigen.

Félix (glimlachte charmant): Ja, maar ik heb nooit gezegd dat JIJ mocht komen!

Ik kon het niet helpen, maar ik glimlachte.

Léa: Dus jij vertelt nu dat mijn *bestie* uitgenodigd is, maar dat ik op dat feestje niet welkom ben, zelfs wanneer het doorgaat in mijn eigen huis?

Félix (glimlachte): Zie je wel? Soms kan je echt slim uit de hoek komen!

Léa (werd ongeduldig): Je werkt echt op mijn zenuwen, Félix Olivier!

Ik (probeerde de zaken wat te dimmen): Maak je niet boos, Léa. Je weet wel dat je broer je een beetje pest. En als je zo reageert, heeft hij er nog meer plezier in!

Félix (fronste z'n wenkbrauwen): Oei!

Ik dacht dat je aan mijn kant stond, Marilou!

Ik (glimlachte): Sorry, maar ik moet Léa verdedigen. Een kwestie van loyaliteit.

Léa: Trouwens, het is niet alleen maar jouw feestje, Félix. Ik heb ook vrienden uitgenodigd.

Félix: Léa! Vergeet dat maar. Ik wil helemaal niet dat mijn avond uitdraait op een kinderfeestje!

Léa: Pfft. Onzin! Mijn nieuwe vrienden zijn ouder dan ik.

Félix keek me nieuwsgierig aan.

Ik (vatte de situatie samen): Sarah Beaupré heeft over je feestje gesproken met de mensen van haar klas, het derde middelbaar. En Thomas Raby besliste met zijn vrienden te komen.

Félix: Wie is die Thomas Raby?

Léa: Doe niet alsof je hem niet kent! We zitten op dezelfde school sinds de kleuterklas!

Félix: Misschien wel, maar ik heb een selectief geheugen, en ik onthoud alleen maar meisjesnamen.

Léa (rolde met haar ogen): Thomas is de knappe jongen die door Sarah Beaupré achtervolgd wordt. Trouwens, mag ik weten waarom je haar uitgenodigd hebt? Is het uit nostalgie, ter herinnering aan een speurtocht in de maïsvelden, of gewoon omdat je beslist hebt dat zij je volgend slachtoffer wordt?

Félix: Neen, Sarah is mijn type niet, maar het klikt met Jonathan Prévost, die in mijn klas zit en die ik uitgenodigd heb. Ik had echt niet verwacht dat al dat volk zou komen.

Ik: Félix, je weet wel hoe het in ons dorp loopt. Jonathan praat erover met al zijn vrienden, dan vertelt Sarah het verder aan haar *gang* en zo valt iedereen bij ons binnen.

Félix: Tja. Dat is de reden waarom ik hier weg wil. In een grote stad hoef je die Tomassen-Dinges die zich Godweet-waarom zelf uitnodigen niet te verdragen.

Ik (knipoogde naar Léa): Geloof me, Thomas heeft een heel goede reden om naar je feestje te komen...

Félix: Waarom zeg je dat? Hij heeft toch geen oog op mijn zusje?

Léa: Hé, je hoeft over mij niet te praten in de derde persoon!

Ik (knabbelde aan een koekje en negeerde de opmerking van Léa): Ik denk van wel. Want je zal een oogje in het zeil moeten houden.

Félix: Pffft. Dat hij maar durft dichterbij te komen!

Léa (stond plots op): HALLO? Horen jullie me niet? Enne, Marilou, je had toch beloofd om me te steunen?

Ik (glimlachte): Weet ik wel, maar daarvoor moest ik eerst de fakkel van mijn ongerustheid doorgeven aan iemand anders.

Léa keek me chagrijnig aan, maar ik kon haar doen lachen met een van mijn grimassen. Dat is het mooie aan onze vriendschap: wanneer de druk te hoog ligt, maken we het bommetje altijd onschadelijk voor de zaak uit de hand loopt.

Félix kondigde uiteindelijk aan dat Léa het feestje mocht bijwonen op voorwaarde dat ze elke bedreigende mannelijke aanwezigheid zou mijden. Mijn vriendin stak haar hand op om de eed af te leggen maar ik merkte op dat ze de vingers van haar linkerhand op haar rug gekruist hield. Ik dacht wel dat ze de kans om Thomas te benaderen niet zou laten lopen.

Léa en ik liepen nadien naar haar kamer en ik hielp haar met de keuze van haar outfit voor vrijdag, terwijl ze alle

verdienden van haar crush bleef opsommen. Hoewel ik haar enthousiasme niet deelde, kwam ik mijn belofte na door alles in te zetten om te blijven glimlachen.

Maar toen ik eindelijk naar huis ging, voelde ik een soort malaise. Ik probeerde mijn hoofd leeg te maken, maar het lukte niet, noch door de lekkere lasagne van mijn moeder (mjam), noch door het irritant gekrijs van mijn broertje (grrrr).

Ik sloot me op in mijn kamer met mijn oude iPod en luisterde naar muziek. Toen legde ik de vinger op hetgeen me stoorde: ik weet wel dat het babyachtig klinkt, maar het idee om mijn beste vriendin te 'delen' met een jongen maakte me boos, des te meer omdat mijn eigen liefdesleven op niets trok.

Maar omdat Léa me tweemaal gevraagd had om haar te steunen in haar toekomstig liefdesverhaal, wilde ik er met haar niet over praten. Ik besloot de stoom hier af te blazen, in mijn liefste dagboek.

Ik dacht dat ik immuun was voor ingewikkelde verhalen, maar zie nu in dat ik zoals alle andere meisjes ben en dat het wel waar is, dat jongens vaak verwarring zaaien...

Lou xox